

Спомени

Из штифтите, сечеет живот, от детството и младостта, на Мисетин и професора Димитар Димов, или както дий едно Нирчахите МММО, газети от зедорника Никола Вичев и прека ми Тагга Н. Вичева по баща Костадинова Бързачка. Майката на прека ми Тагга, Славка, и майката на Мимо, Веса, са сестри, а тяхна баща Стас Хорщатов и майката на днш Сандажеки, Милка, са брати сестра.

В някоято от нашите тук газети спомени, ще промисли отази изключително съсредоточеност и зодорност е която той всеоглавно работеше върту зодората, която сами си поставили, или върту това, което изучаваше.

1. От майка ми знаям, че още като дете в отделецията, такава много сам е чен и учил, че на ела и пробва да го откъсват и изкарват за да поиграе на врт с децата. А която излезе през децата, потере от работа. Не зная да играе, децата го извърсват, че не умее, а само им пречи.
2. Като привели на улица Кракра (от Цар освободител, като се играе, в втората Кюча от длето) одрати братовчедната и братовчедките си играят в Хола с шудорий и сешурий, а Мимо учее до забравя втре в ситата си, кеме "Котникот без глава". По едно време, като сурена изкача Мимо през тият, розматан рече и вика ситно: "Благодаря, че иде котникот без глава", но така врисва в това, че всички се измисли и поделят, без да знаят от що.
3. Винаги, при честите ни посещения при деля Веса, сме прекарвали в разговор без Мимо. Него Никола не спомени да види. Той не излизаше от ситата си, в която заморет, поглед в ктими, терети, които изучаваше детството. По некога излезе само да се покува и каже "добре дошли", и пак си влизаше в ситата.
4. Веднъж само миска да поседи и позира, та му направих глава в